

NANMEEBOOKS
ADULT

NOVEL

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์

“ที่ข้าเล่ามาทั้งหมด ยังไม่ได้ครึ่งหนึ่ง
ของสิ่งที่ข้าเห็นมา”

เร็นรอยทราย

นวนิยายชีวิตลับ มาร์โค โปโล

ชเล วุทธนันท์ เขียน
จิระนันท์ พิตรปรีชา บรรณาธิการ

จัดพิมพ์โดย **ANGVEL** สำนักพิมพ์ในเครือนานมีบุ๊คส์

เร็นรอยทราย

ชเล วุทธานันท์ เขียน

profile/corbis ภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๔

ราคา ๑๗๕ บาท

ฉบับ e-book ราคา ๑๒๕ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๔: ชเล วุทธานันท์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชเล วุทธานันท์.

เร็นรอยทราย. -- กรุงเทพฯ: เอโนเวล, ๒๕๕๔.

๒๓๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑๓

ISBN 978-616-7037-80-0

ISBN 978-616-04-1260-0 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายผลิตภัณฑ์ ราตรี สังสกฤษ
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา บรรณาธิการบริหาร พรกวิรินทร์ แสงสินชัย หัวหน้ากอง
ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กสิสิทธิ์ อนุสรดา ตาธเนศ
หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ อัมพันธ์ คงมั่น พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ จิราพร เสงเจริญ
ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา แสงสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว
คอมพิวเตอร์กราฟิก มรกต อินทวงศ์ สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอย
ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทร. ๐-๒๖๗๐-๙๘๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙

e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ คลาสสิกแแกน โทร. ๐-๒๒๙๑-๗๕๗๕ พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. ๐-๒๔๐๑-๙๔๐๑

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนำสำนักพิมพ์

“เร็นรอยทราย” เป็นนวนิยายกึ่งสารคดี บันทึกชีวิตของมาร์โค โปโล นักเดินเรือผู้มีชื่อเสียงชาวเวนิส ผู้ได้เดินทางไปไกล สู่ดินแดนที่ไม่เคยมีชาวตะวันตกคนใดไปถึงมาก่อน

ปี ค.ศ. ๑๒๗๑ มาร์โค โปโลวัยสิบเจ็ด ออกเดินทางไปพร้อมกับบิดา เพื่อสำรวจและเผยแพร่ศาสนาในมหาอาณาจักรจีน ยี่สิบกว่าปีให้หลัง ครอบครัวโปโล ออกเดินทางกลับ พร้อมภารกิจสำคัญ คู่ครองเจ้าหญิงราชันดาดาจอมข่านกุบไล แห่งราชวงศ์หยวน ไปเข้าพิธีเสกสมรสกับข่านแห่งตะวันออกกลาง

นั่นคือเหตุการณ์โดยทั่วไป ที่ถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ตามปากคำของมาร์โค โปโล แต่สิ่งที่ยังคงเป็นปริศนาสำหรับคนทั้งโลก ก็คือถ้อยคำสำคัญที่มาร์โคประกาศไว้ “สิ่งที่ข้าเล่ามาทั้งหมด ยังไม่ได้ครึ่งหนึ่งของสิ่งที่ข้าเห็นมา”

ถ้าเช่นนั้นยังไม่ได้ครึ่ง แล้วอีกครึ่งคืออะไร คำถามจากข้อสงสัย บวกกับความสนใจในประวัติศาสตร์ ชเล วูทธานันท์ นักเขียนมือใหม่ นักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่ในแวดวงสิ่งทอ จึงเกิดแรงบันดาลใจในการค้นคว้า “ชีวิตอีกครั้ง” ของมาร์โค โปโล ข้อมูลมากมายที่ได้ บวกกับจินตนาการอันกว้างไกล รังสรรค์ออกมาเป็นนวนิยายรักอิงประวัติศาสตร์สุดประทับใจเล่มแรกเล่มนี้

นานมีบุ๊คส์ยินดีแนะนำ “เร็นรอยทราย” ให้ผู้อ่านทุกท่านที่รักจินตนิยาย และสนใจประวัติศาสตร์ เชื่อแน่ว่าคุณต้องชอบ

สำนักพิมพ์เอโนเวล

สารบัญ

๑	สาธารณรัฐแห่งท้องทะเล	๑๕
๒	ความทรงจำนิรันดร์	๒๓
๓	คอนสแตนติโนเปิล	๓๓
๔	อาณาจักรมองโกลอันยิ่งใหญ่	๔๑
๕	การวานสินสอด	๔๙
๖	เจ้าหญิงแห่งตระกูลบายาอู	๕๗
๗	รอยร้าวบนผืนทราย	๖๕
๘	นกน้อยในกรงทอง	๗๓
๙	สู่อิสรภาพ	๘๑
๑๐	สู่ทะเลใต้	๘๙
๑๑	โจรสลัดแห่งจัมปา	๙๗
๑๒	ศรีวิชัย	๑๐๕
๑๓	นักโทษแห่งเมืองจัมบี	๑๑๓

๑๔	น้ำตาเจ้าหญิง	๑๒๑
๑๕	วิบัติภัยในทะเล	๑๒๙
๑๖	ฝันร้ายกลางทะเล	๑๓๗
๑๗	ชีวิตที่ต้องดำเนินต่อไป	๑๔๕
๑๘	ชะตากรรมบนเกาะร้าง	๑๕๓
๑๙	เคราะห์กรรมยังไม่สิ้น	๑๖๑
๒๐	แผนหลบหนี	๑๖๙
๒๑	เจ้าชายกาซาน	๑๗๗
๒๒	ศึกชิงบัลลังก์	๑๘๕
๒๓	หนทางสู่เมืองเวนิส	๑๙๓
๒๔	ที่สุดแห่งความฝัน	๒๐๑
๒๕	เจ้าหญิงเป็นของข้า	๒๐๙
๒๖	ขุนนางแห่งเวนิส	๒๑๗
๒๗	บันทึกของผู้ปราชัย	๒๒๕

"Desponsamus te, mare, in signum veri perpetuique domini"

ข้าขอแต่งงานกับเจ้า เทพแห่งทะเล

ข้าขอให้สัญญาว่า จะเป็นหนึ่งเดียวกับเจ้าตลอดชั่วนิจนรันดร์กาล"

มุขมนตรีแห่งเวเนเซีย เซบัสเตียน เซียนี ค.ศ. ๑๑๗๒-๑๑๗๘

สาธารณรัฐแห่งท้องทะเล

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ทะเลสาบน้ำเค็มที่มีทางออกสู่ทะเลเอเดรียติก ตอนเหนือแห่งนี้ เคยเป็นแหล่งชุมนุมของผู้คนที่อพยพหนีภัยสงครามและการตามล่าของพวกโรมันกับพวกอนารยชนเยอรมันจากอีกฟากหนึ่งของเทือกเขาสูงทางเหนือ พื้นดินส่วนใหญ่เป็นที่รกร้างและเจิ่งนองด้วยน้ำเค็มจากทะเลสาบที่ขี้นลงตามกระแสน้ำในทะเลใหญ่ พื้นที่บริเวณนี้มีนกน้ำ ห่านป่า สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์น้ำมีกระดูกงูนานาพันธุ์ คુંน้ำดินเลนที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตามีพงพุ่ม ตั๊กกอก หอย และวัชพืชขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น จนยากแก่การมองเห็นและคาดเดาสภาพแผ่นดินเบื้องหน้า มันเป็นเครื่องกีดขวางตามธรรมชาติอันยอดเยี่ยม และเป็นขวากหนามปราการป้องกันการติดตามของกองทหาร หรือการบุกรุกจากศัตรูต่างถิ่น มีเกาะใหญ่น้อยที่เกิดจากดินเลนเป็นหย่อม ๆ อยู่มากมายในเขตทะเลสาบ และหนองบึงโดยรอบ ณ ใจกลางของทะเลสาบคือเกาะดินเลนขนาดใหญ่ที่มีอาณาบริเวณกว้างไม่ถึงสามกิโลเมตรและยาวสี่กิโลเมตรครึ่ง เป็นแหล่งชุมนุมของผู้อพยพที่หนีตายมาลงหลักปักฐานสร้างบ้านเรือนตั้งแต่ยุคโรมันเรืองอำนาจ

ในสมัยต้นคริสต์ศักราช พวกเขาเรียกตัวเองว่าพวกเวเนตี หรือ “ชาวเล” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำในภาษาละติน “เวเนตุส” ซึ่งแปลว่า ทะเลสีคราม

หลายศตวรรษผ่านไป ชุมชนได้เติบโตใหญ่ขึ้น จากดินเลนสกปรกรกชัฏ กลายเป็นชุมชนบ้านเรือน มีผู้คนหนาแน่นขึ้นเป็นลำดับ เมืองในทะเลสาบน้ำเค็ม กลายเป็นชุมทางการค้าบนเส้นทางระหว่างอาณาจักรไบแซนไทน์กับโลกอาหรับ แนนอนว่าการค้าย่อมนำมาซึ่งความมั่งคั่ง และความมั่งคั่งก็คือพื้นฐานแห่งอำนาจ ในที่สุด ชุมชนแห่งนี้ก็ได้กลายเป็นนครรัฐอิสระที่มีอำนาจปกครองตนเอง และยังแผ่อิทธิพลคุ้มครองเมืองเล็กเมืองน้อยที่รายรอบ กระทั่งเป็นฐานที่มั่นล้ำจุนบัลลังก์ของอาณาจักรไบแซนไทน์ในยุคเสื่อม จักรวรรดินครรัฐในทะเลสาบที่ยิ่งใหญ่นี้มีชื่อบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่า “เวเนเซีย”

ความผูกพันของชาวเวเนเซียที่มีต่อทะเลนั้น เป็นความผูกพันที่ลึกซึ้ง เพราะท้องทะเลคือป้อมปราการอันยิ่งใหญ่ที่ป้องกันพวกเขาจากศัตรูผู้รุกราน เป็นเส้นทางค้าขายและหนทางแห่งความมั่งคั่ง ทุกปี เพื่อเฉลิมฉลองความผูกพันอันพิเศษนี้ ประมุขแห่งสาธารณรัฐจะต้องประกอบพิธีใหญ่โต เรียกว่า “พิธีวิวาห์สมุทร” โดยแล่นเรือไปที่ปากอ่าวทะเลใหญ่ แล้วโยนแหวนทองคำปลุกเสกสู่ท้องทะเล เพื่อขอแต่งงานกับธิดาสมุทร

จะด้วยความคุ้มครองจากสมุทรเทวี หรือด้วยความเก่งกาจของชาวเวเนเซียก็ตาม ความจริงคือ เวเนเซียไม่เคยตกอยู่ภายใต้การยึดครองของมหาอาณาจักรใด ๆ นับตั้งแต่โรมันล่มสลายลง ไม่ว่าจะเป็นพวกฮันแอตติลาในศตวรรษที่ห้า หรือพวกลอมบาร์ดในศตวรรษที่แปด ที่นี่เป็นดินแดนผืนสุดท้ายที่ยังคงความเป็นโรมันแบบดั้งเดิม มีการปกครองแบบสาธารณรัฐ ไม่มีกษัตริย์หรือพระราชา ประมุขแห่งรัฐคือ “โดจ (Doge)” หรือมุขมนตรีซึ่งได้รับเลือกจากสภาที่ประกอบด้วยครอบครัวผู้ทรงอิทธิพลในเวเนเซีย ตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งที่ไม่สามารถสืบทอดได้โดยสายเลือด แต่มีอำนาจทางการเมืองและอำนาจในการบริหารเบ็ดเสร็จ เจกเช่นกษัตริราช

ในขณะที่เมืองต่าง ๆ ในแผ่นดินของยุโรปกำลังปั่นป่วนวุ่นวายเพราะการ

**มุขมนตรีแห่งเวนิส เป็นตำแหน่งผู้ปกครองสูงสุด
ของสาธารณรัฐเวนิส โดยเลือกจากชนชั้นสูง
ผู้อาวุโสในสังคม**

รุกรานของพวกอนารยชนเยอรมันนั้น เวเนเซียกลับเจริญเติบโตขึ้นเป็นลำดับ ด้วยผลกำไรอันมหาศาลจากการค้าทางทะเลทุกรูปแบบในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน สินค้าสารพัดสารพันที่ผ่านทางมีตั้งแต่เกลือแกง สินแร่ แก้วหินอัญมณี กำยาน การบูร งาม้าง ผ้าไหม เครื่องเทศจากดินแดนตะวันออก ไปจนถึงทาสจากแอฟริกา ความมั่งคั่งที่สะสมไว้เป็นเวลาหลายศตวรรษนี้ ทำให้เวเนเซียกลายเป็นฐานอำนาจอันสำคัญของคริสตจักรโรมันคาทอลิกในการป้องกันการรุกรานของศาสนาอิสลามเข้าสู่ยุโรป และได้รับสมญานามว่าเป็น “สาธารณรัฐแห่งท้องทะเล (Repubbliche Marinare)” ร่วมกับสาธารณรัฐริมทะเลอื่นๆ อีกสามแห่งคือ เจนัว ปิซา และอามัลฟี

ในช่วงเวลาหนึ่ง เวเนเซียหรือเวนิสเคยเป็นเมืองที่ร่ำรวยที่สุดและทรงอำนาจ

ที่สุดของยุโรป มีฐานะเหนือสาธารณรัฐทางทะเลอื่น ๆ ชาวเวนิสเป็นคนที่ขยัน
ขันแข็ง ทรหดอดทน มุ่งมั่นทะเยอทะยาน ในชีวิตประจำวัน พวกเขาเคร่งศาสนา
ยิ่งกว่าชาวเมืองอื่น ๆ รักษาสิ่งจะไม่หลอกลวง เมื่อมีภัยก็จะสามัคคีร่วมใจ รวมตัว
กันเหนียวแน่นเป็นหนึ่งเดียว พวกเขายังติดนิสัยรอบคอบและประหยัดมัธยัสถ์
จนถึงขั้นตระหนี่ถี่เหนียว ด้วยสภาพวิถีชีวิตที่ต้องดิ้นรนต่อสู้กับธรรมชาติตลอด
เวลา แม้แต่น้ำจืดก็เป็นของหายากสำหรับที่นี่ พวกเขาต้องปลูกสร้างบ้านเรือน
อย่างแออัดบนเกาะดินเลน ตรอกซอกซอยบางแห่งคับแคบจนคนสองคนไม่อาจ
เดินสวนกันได้ ที่นี่ไม่มีสิ่งปลูกสร้างใหญ่โตเหมือนเมืองอื่น นอกจากศาสนสถาน
สำคัญเพียงไม่กี่แห่งที่ตั้งตระหง่านเหนือแนวขอบฟ้าบนเกาะดินเลนกลางทะเลสาบ
วิหารซานมาร์โก หรือโบสถ์ทองคำ (Chiesa d'Oro) ในรูปแบบสถาปัตยกรรม
ไบแซนไทน์ คือหลักฐานสำคัญที่ยืนยันความมั่งคั่งถือตัวแบบชาวเวนิส ที่ต้องการ
แสดงออกถึงความล้าเลิศ ความเป็นเอกเทศและไม่ขึ้นต่อใคร

วิหารซานมาร์โกไม่เพียงแต่เป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่งเท่านั้น หากยัง
เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ ทั้งทางโลกและทางจิตวิญญาณของชาวเวนิส เป็น
ศาสนสถานศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่เก็บอัฐิของนักบุญเซนต์มาร์ก หนึ่งในสิบสองสาวก
ของพระเยซูเจ้า กล่าวกันว่าพ่อค้าชาวเวนิสเป็นผู้ลักลอบนำอัฐิของท่านออกจาก
เมืองอเล็กซานเดรียในปี ค.ศ. ๘๒๘ โดยการว่าจ้างของมุขมนตรีสมัยนั้น ด้วย
เหตุผลว่าต้องการนำท่านให้พ้นจากการลอบหลั่งของอิสลาม อัฐิของท่านถูกนำมา
เก็บไว้ที่โบสถ์ส่วนตัวของมุขมนตรี ซึ่งเป็นโบสถ์เล็ก ๆ ก่อนที่จะได้ต่อเติมก่อสร้าง
เป็นวิหารใหญ่โตในยุคต่อมา ความหมายของการมีอัฐิศักดิ์สิทธิ์นี้ แท้จริงแล้วคือ
การแสวงหาเครื่องยึดเหนี่ยวทางใจ และเป็นการยกระดับฐานะของนครรัฐเวนิส
ให้เทียมเท่ากับอาณาจักรไบแซนไทน์ ไม่ต้องอยู่ภายใต้การรับรองของศาสนจักร
แห่งไบแซนไทน์อีกต่อไป

แต่ทว่า ในด้านมืดของความยิ่งใหญ่นี้ พ่อค้าเวนิสก็เป็นพวกหน้าเลือด
สมองใส กล้าเสี่ยงและกล้ากอบโกย พวกเขาปล่อยเงินกู้โดยไม่สนใจข้อห้ามทาง
ศาสนา พวกเขามีชื่อเสียงในด้านความละโมภจนเซกสเปียร์นำมาเขียนเป็นบทละคร

ชื่อดังเรื่อง “เวนิสวาณิช (The Merchant of Venice)” ทางด้านการเมือง พวกเขา ปล้นชิงเมืองย่อย ๆ ตลอดชายฝั่งดัลเมเชีย (Dalmatia) ราวกับโจรสลัด พวกเขาไม่เคยไว้ใจใคร แม้กระทั่งคนในเมืองเดียวกัน พวกเขาเป็นคนที่ต่ำต้อยที่มาจากทิวสาร์ทิส และเดินทางไกลสู่ทุกหน่น้ำ ขุนเขา ทะเลทราย เพื่อเสาะแสวงความล้ำเลิศและความร่ำรวย หน้ากากในเทศกาลมาร์ดีกราก็ใส่กันทั้งเมืองในช่วงวันเทศกาลคาร์นิวัล เป็นสิ่งบ่งบอกปมวิปริตของชาวเวนิสที่ไม่ต้องการให้ผู้ใดเห็นหน้าค่าตาที่แท้จริงของพวกเขา และวันตรุษมาร์ดีกราก็ยังเป็นโอกาสทองสำหรับการโจรกรรม ลอบสังหาร วางยาพิษ ล้วงละเมิดทางเพศ ตลอดจนการคบขู้สู่สม สุดแต่จะคิดขึ้นได้

เทศกาลมาร์ดีกราสวมหน้ากากมีขึ้นในทุกฤดูหนาวปลายเดือนธันวาคม ปีนั้นมันได้เริ่มต้นอย่างโอฬารตระการตาเหมือนทุก ๆ ปีที่ผ่านมา ผู้คนสนุกสนานกันสุดเหวี่ยง ปลดปล่อยความบ้าคลั่งและกิเลสตัณหาที่เก็บกดไว้อย่างไม่ปิดบังหนุ่มสาวแอบสมสู่กันอย่างเสรีตามมุมมืดของชอกชอยอันซับซ้อน คู่อริจึงหาโอกาสเหมาะสำหรับลอบทำร้ายกันโดยไม่ต้องห่วงเกรงว่าจะมีใครล่วงรู้ เพราะในบรรยากาศอันลึบสนอหล่ม่านเช่นนี้ การทะเลาะเบาะแว้งถึงขั้นลงมือลงไม้มักถูกเข้าใจว่าเป็นเรื่องของคนเมาที่ขาดสติ ผู้คนที่จมน้ำตายส่วนมากถูกเข้าใจว่าเป็นพวกขี้เมาที่ได้โอกาสดื่มฟรีจนเกินขนาด เทศกาลสวมหน้ากากจะดำเนินต่อเนื่องไปจนถึงต้นเดือนกุมภาพันธ์ในวันตรุษมาร์ดีกรา ก่อนเข้าสู่เทศกาลถือศีลอดตามจารีตอันเคร่งครัดของชาวคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก

แต่ปีนั้น ความหนาวเหน็บชื้นแฉะของต้นเดือนมกราคมทำให้เวนิสกลายเป็นเมืองที่เงียบเหงาจนผิดสังเกต ลมหนาวตรามอนตานาที่จู่ ๆ ก็พัดมาจากเขตเทือกเขาแอลป์ทางเหนือได้ปะทะกับความชื้นในอากาศเหนือบริเวณทะเลสาบ ทำให้เทศกาลคาร์นิวัลสวมหน้ากากที่เราร้อนถึงใจต้องเปลี่ยนสภาพเป็นงานชุมนุมที่เฉอะแฉะและหนาวสะท้าน จนทุกกิจกรรมกร่อยลงถนัดตา ความหนาวเย็นที่ผิดปกตินี้ได้ขับเคลื่อนผู้คนให้แตกกระเจิงจากการชุมนุม สาวเท้ากลับเข้าบ้านเรือนของตัวเองเพื่อซุกหาไอร้อนจากครอบครัว

โดยปกติแล้ว ในวันอากาศดี ในช่วงกลางวันยามที่เรือสินค้าต้องแบ่นพากันหมุนเวียนเข้าออกเทียบท่าเพื่อขนถ่ายสินค้า เวนิสจะกลายเป็นเมืองที่คึกคักมีชีวิตชีวาด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการค้าขาย บรรยากาศสับสนอีกทีก็ครึกโครมด้วยเสียงเกือกม้าที่ย่ำเหยาะไปตามชอกชอยที่ปูด้วยหินตัดทรงลูกบาศก์ เสียงผู้คนตะโกนทักทาย ด่าทอ ต่อรอง ทะเลาะกัน และเสียงสบถอันหยาบคายของพวกเขาถูกเรือเดินทะเลด้วยภาษาชาวเรือที่ฟังระคายหู เหล่านี้คือสรรพสำเนียงจากชีวิตประจำวันของชาวเมืองเวนิส

แต่วันนี้ ถนนหนทางว่างเปล่าวังเวง เสียงระฆังโบสถ์แห่งหนึ่งบอกเวลาเที่ยงวันดังก้องลานซานมาร์โก จตุรัสกลางเมืองซึ่งเป็นศูนย์รวมกิจกรรมทั้งหลายแหล่ของชาวเมือง นักพิราบฝูงหนึ่งที่กำลังเหยาะอย่างคึกคึกเสาะหาอาหารบนพื้นดินตระหนกกับเสียงระฆังที่ดังกึกก้องกว่าปกติ แผ่ปีกโฉบบินหลุมหลบเสียงดังพื้บพื้

ท้องฟ้าที่ไม่เห็นแสงตะวันมาหลายวัน ยังความวังเวงและหดหู่มาสู่ผู้คนจนไม่มีใครคิดจะออกมาปรากฏกายบนถนนที่เคยพลุกพล่าน บนลานกว้างที่ว่างเปล่ามีเพียงชายสองคนกำลังเดินจ้ำอย่างร่อนรน พวกเขาพูดคุยกันด้วยน้ำเสียงกระหืดกระหอบ ระหว่างสาวเท้าก้าวยาว ๆ ลัดเลาะไปตามตรอกชอกชอยต่าง ๆ

ชายผู้เดินนำหน้าดูเป็นคนต่างถิ่น ตาเล็ก จมูกเล็ก ผมดำ พูดภาษาเวเนโตด้วยสำเนียงน่าขัน อีกคนที่เดินตามหลังอยู่ในชุดคลุมยาวสีเทาแบบพระที่มีหมวกคลุมปิดตั้งแต่ศีรษะลงมา มือหนึ่งถือสร้อยประคำห้อยไม้กางเขน ทั้งคู่กำลังมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์หลังใหญ่ริมน้ำ ซึ่งเป็นบ้านพักของตระกูลโปโล

ในห้องนอนที่หน้าต่างทุกบานปิดสนิท คงมีเพียงแสงเทียนจากโคมแขวนขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่กลางห้อง ส่องให้เห็นใบหน้าซบซิดของชายชราผู้นอนป่วยอยู่บนเตียง ใบหน้านั้นดูร่วงโรยและอ่อนล้า หนวดเคราขาวโพลน เขามิได้ลืมตาขึ้นมาดูว่า ขณะนี้มีใครบางคนมาอยู่ในห้องนอนของเขาแล้ว

ชายในชุดเสื้อคลุมยาวแบบพระดั่งถุงหมวกที่คลุมศีรษะออก เผยให้เห็นใบหน้าที่บ่งบอกวัยชราไม่น้อยไปกว่าผู้ที่นอนป่วยอยู่ เขาเดินตรงมาที่ข้างเตียง

จุดเทียนบนโต๊ะข้างหัวเตียง เพิ่มความสว่างให้เห็นรอยยับบนใบหน้าของผู้ป่วยที่นอนลงบนเตียง เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะทักทายคนอื่น ๆ ที่ยืนรออยู่ด้านตรงกันข้ามของเตียงผู้ป่วย เขารีบเปิดหนังสือเล่มเล็กที่ติดตัวมา เริ่มพิมพ์อ่านออกเสียงด้วยภาษาละตินที่ไม่มีใครฟังเข้าใจ จากนั้นก็กล่าวว่า

“ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า โปรดให้อภัยบุตรผู้หลงผิดของพระองค์ วิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้เร่ร่อนพเนจรดุจดังแกะน้อยหลงทาง ชายผู้นี้ - วาณิชแห่งเมืองเวนิสผู้มีนามว่ามาร์โค โปโล ได้ทุ่มเททั้งชีวิตเดินทางฝ่าความยากลำบากนานัปการไปค้าขายในแดนบาปป่าเถื่อนอันไกลโพ้น บัดนี้ เขาได้ตระหนักถึงสัจธรรมแห่งพระองค์ผู้สถิตอยู่ ณ สรวงสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ เขาได้สำนึกบาปของตนและวิงวอนขอให้พระองค์ทรงให้อภัย ขอพระองค์โปรดเมตตารับเขากลับคืนสู่สรวงสวรรค์ เพื่ออยู่ข้างพระองค์ตลอดไปเทอญ...อาเมน”

ตัวอย่าง

“หากความทรงจำจะเป็นสิ่งที่ก่อดร่อนชีวิตของข้า
และนำมาซึ่งความทุกข์โศกอันหาที่สิ้นสุดมิได้ ข้าขอเก็บความทรงจำนั้น
ไว้กับตัวข้าแต่เพียงผู้เดียว อย่าให้ความทรงจำที่แสนระทมนี้
อยู่ในความคิดคำนึงของคนที่ข้ารัก หรือคนที่ร่วมความทรงจำนี้กับข้า
หากความทรงจำที่ว่านี้เป็นสิ่งดีงาม นำมาซึ่งความปิติสุข
ข้าขอให้ความทรงจำนี้
จงดำรงอยู่ในใจของผู้คนที่ร่วมชะตากรรมเดียวกับข้า ตลอดชั่วนิรันดร์...”

มาริโอ โปโล ๘ มกราคม ค.ศ. ๑๓๒๔

ความทรงจำนิรันดร์

พระคุณเจ้าโจวันนี จุสตีเนียนี (Giovanni Giustiniani) แห่งโบสถ์ซานโปรโคโล (San Procolo) เป็นบิชอปแห่งนครเวนิสที่ผู้คนเคารพเลื่อมใส แม้ท่านจะชราภาพจนหนวดเคราขาวโพลน แต่ก็ยังคงรับประกอบศาสนกิจนอกสถานที่ให้ผู้ป่วยและคนพิการเป็นประจำ วันนี้ท่านดูจะเต็มอกเต็มใจเป็นพิเศษ เมื่อได้รับนิมนต์ไปสวดภาวนาเทศนาธรรมแก่มาร์โค โปโล ในวาระสุดท้ายของชีวิต

“มาร์โคผู้นี้ เมื่อครั้งเยาว์วัยเคยเป็นเพื่อนเล่นกับอาตมา แต่ด้วยดวงชะตาที่พระเจ้าเป็นเจ้าลิขิตไว้ เราต่างเติบโตขึ้นมาในวิถีทางที่แตกต่างกัน” พระคุณเจ้าโจวันนีเขียนเล่าไว้ในบันทึกศาสนกิจของโบสถ์ซานโปรโคโล “มาร์โคออกเดินทางไปค้าขายกับนิกโกเลาะ โปโล ผู้เป็นบิดา และมัฟเฟโอ ผู้เป็นอา ตั้งแต่เริ่มโตเป็นหนุ่ม เขาหายหน้าไปนานจนผู้คนพากันคิดว่า พ่อลูกโปโลคงได้รับเคราะห์กรรมเสียชีวิตไปแล้ว และพวกเขาก็ถูกตีทะเบียนเป็นบุคคลสาปสูญ...”

แต่แล้วจู่ๆในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๒๙๕ สามบุรุษตระกูลโปโลก็กลับมา

แผนที่โบราณเมืองเวนิส

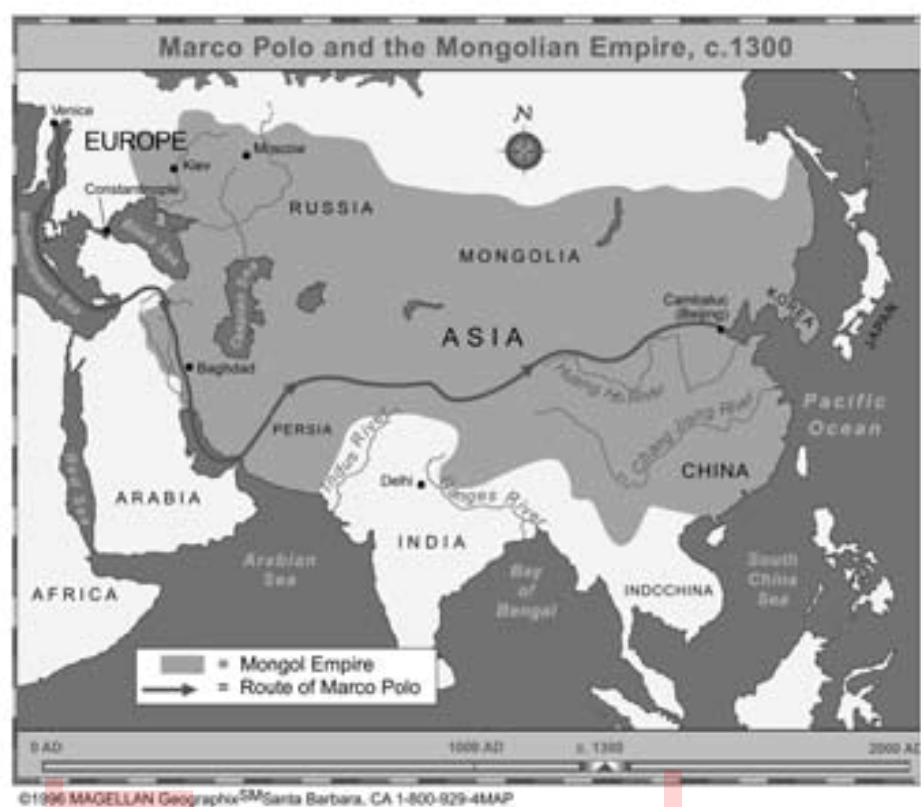

ปาลัซโซดีซานจอร์โจ

พร้อมด้วยเรื่องราวชวนพิศวงจากแดนไกล พวกเขากลายเป็นคนแปลกหน้าของ เวนิส แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแปลกตา พูดภาษาเวเนโตด้วยสำเนียงแปร่งหู โดยเฉพาะมาร์โค โปโล ดูจะแปลกกว่าใคร เขาชอบเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ประสบมา ในดินแดนแสนไกล แต่ไม่มีใครให้ความสนใจมากไปกว่าถือเป็นเรื่องสนุกบันเทิง ใจ สิ่งเดียวที่ทำให้ผู้คนยอมรับว่าตระกูลโปโลน่าจะไปค้าขายถึงแดนไกลจริง ก็คือ พวกเขาทำเงินทองกลับมามากพอจะซื้อคฤหาสน์หลังใหญ่ได้

มาร์โค โปโลพยายามทำให้ตัวเองเป็นผู้กว้างขวางในวงสังคม เขาใช้จ่าย สรุ่ยสร่าย เลี้ยงดูผู้คนอย่างฟุ่มเฟือย และชอบคบหาสมาคมกับชนชั้นสูง แต่ถึง อย่างไม่เขาก็เป็นเพียงพ่อค้าที่ร่ำรวยคนหนึ่ง มิใช่หน่อเนื้อเชื้อสายผู้ดีมีชาติ มิตระกูลแต่อย่างใด สามปีต่อมา ด้วยความพยายามที่จะมีบทบาททางการเมือง ในนครเวนิส มาร์โค โปโลทุ่มทุนต่อเรือรบส่วนตัวขึ้น เพื่อเข้าร่วมกับกองเรือ ของเมืองเวนิสในการต่อสู้แข่งอิทธิพลกับชาวเมืองเจนัว คู่ริเก่าที่คอยแก่งแย่ง ความเป็นเจ้าทางทะเล บนเส้นทางการค้าในน่านน้ำเมดิเตอร์เรเนียน เขาเป็น ผู้บัญชาการบนเรือรบของเขาเอง โดยมีกองกำลังประจำการร่วมร้อยนาย และได้ รับแต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการกองเรือพลเรือนร่วมรบ จนได้รับการยกย่องจาก “โดจ” มุขมนตรีแห่งสาธารณรัฐเวนิสว่าเป็น “ผู้ทรงเกียรติที่จงรักต่อบ้านเกิด เมืองนอน”

การรบครั้งนั้นคือ ยุทธนาวีกูร์โซลา (The Battle of Curzola) เป็นการ สู้รบครั้งสำคัญระหว่างฝ่ายเวนิสกับเจนัวที่ได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ยุทธนาวีนี้จะตัดสินความเป็นเจ้าแห่งเส้นทางค้าขายในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน แต่ โชคร้ายที่เวนิสเป็นฝ่ายปราชัย มาร์โค โปโลถูกจับเป็นเชลยศึก และถูกคุมขังอยู่ ในเมืองเจนัวพร้อมกับพลพรรคชาวเวนิสอีกแปดพันคน ด้วยชื่อเสียงกิตติศัพท์ ในฐานะนักผจญภัยและนายเรืออาวุโส เขาจึงได้อยู่ห้องขังพิเศษในคุกปาลัซโซ ดีซานจอร์โจ (Palazzo di San Giorgio) ร่วมกับนักโทษสำคัญแห่งเมืองปีซา ซึ่งถูกคุมขังมานานกว่าสิบปี เขาผู้นั้นคือนักเขียนนวนิยายโรแมนติกชื่อดัง ผู้มี นามว่า รุสตีเกลโลแห่งเมืองปีซา (Rustichello da Pisa)

เส้นทางการเดินทางของมาร์โค โปโล

ชีวิตในห้องขังทำให้มาร์โคมีเวลาเหลือเฟือสำหรับเล่าเรื่องการผจญภัยของเขาให้รูสตีเกลโลจดบันทึก และเรียบเรียงเป็นต้นฉบับหนังสือซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในเวลาต่อมา ภายใต้ชื่อเรื่องว่า "Il Milione" ในนั้นรูสตีเกลโลได้อ้างปากคำของมาร์โค โปโลว่า มาร์โคได้เดินทางไปสู่ดินแดนในโลกตะวันออกของกูปไลข่านจอมข่านแห่งมองโกลผู้ยิ่งใหญ่ และติดตามรับใช้จอมข่านในดินแดนจีนนานถึงสิบเจ็ดปี แต่รายละเอียดต่างๆ ที่เขาเล่าก็ฟังดูเหมือนเทพนิยายในทัศนะของคนทั่วไป เช่น เงินกระดาษที่มีค่ามากกว่าทองคำ ดินดำที่ติดไฟและระเบิดทุกอย่างเป็นจุดได้ในพริบตา หินสีดำที่ติดไฟให้ความร้อนได้หลายวัน เข้มลอยน้ำที่ชี้ไปทางทิศเหนือตลอดเวลา ฯลฯ แม้สิ่งที่มาร์โคพูดถึงนี้จะมียุติจริงตามหลักฐานบันทึกประวัติศาสตร์จีน แต่ก็เป็นเรื่องยากแก่การเข้าใจสำหรับชาวยุโรปในยุคนั้นอยู่ดี

เกือบสองปีต่อมา มาร์โคได้รับการปล่อยตัวจากคุกเมืองเจนัว และได้กลับ

มาพำนักอยู่กับครอบครัวในคฤหาสน์หลังเดิมที่เวนิสจนถึงวัยชรา ขณะนี้เขานอนป่วยมาหลายเดือนแล้ว และอยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นตลอดเวลา จนถึงวันนี้ - วันที่ ๘ มกราคม เขารู้สึกหนาวเหน็บเสียดสะท้านถึงชั่วหัวใจ และรู้ตัวว่าคงใกล้ถึงวาระสุดท้ายแน่แล้ว ไฟชีวิตของเขากำลังหริ่มอดลงทุกขณะ เขาจึงส่งคนรับใช้ให้รีบไปนิมนต์พระคุณเจ้าโจวันนีมาโดยเร็ว เพราะมีเรื่องสำคัญที่ต้องสารภาพต่อหน้าท่าน เมื่อพระคุณเจ้ามาถึง มาร์โคยังพอมีสติรับรู้ได้ว่า พระคุณเจ้าโจวันนีได้มายืนอยู่ข้างเตียงของเขาแล้ว โดนาตาภรรยาของเขา กับธิดาสาวทั้งสาม - ฟันตีนา เบลเลลา และโมเรตตา - ยืนสงบนิ่งอยู่ข้างเตียงอีกฟากหนึ่ง ส่วน “พิต้า” หรือปีเอโตร คนรับใช้ชาวมองโกลผู้ติดสอยห้อยตามมาร์โคมาชั่วชีวิต กำลังยืนสงบเสถียรอยู่ที่มุมห้อง

หน้าต่างบานใหญ่ถูกแง้มเปิดออกพอให้แสงมัวช่วยยามบ่ายลดเข้ามากระทบตู้ใบใหญ่ที่หน้าเตียง มันเป็นตัวไม้เก่าคร่ำคร่า แกะสลักลวดลายประณีตงดงามตามแบบฉบับศิลปะไบแซนไทน์ มาร์โคชี้มือไปที่ตู้และร้องเรียก “พิต้า” ปีเอโตรก้าวไปไขกุญแจเปิดประตูตู้ออก เผยให้เห็นสมบัติส่วนตัวของมาร์โค ในตู้นั้นมีหีบสีแดงใบเชิงขนาดพออุ้มได้ มีลวดลายเลี่ยมทองประดับหินสีเพรวพราวข้างๆ หีบมีอาภรณ์แพรไหมสีฟ้าพับวางอย่างเรียบร้อย และที่สะดุดตาทุกคนก็คือหมวกรูปทรงประหลาดที่มียอดยกสูงเหมือนแผ่นป้าย หมวกใบนี้ทำด้วยผ้าไหมสีแดงสด ประดับระย้ามุก และปักดินทองเป็นลวดลายวิจิตรพิสดาร

มาร์โคขอให้ทุกคนออกไปจากห้อง ยกเว้นพระคุณเจ้าโจวันนีกับปีเอโตร “เรามีเรื่องจะเล่าให้อาตมาฟังเป็นการส่วนตัว ตอนนั้น อาตมานึกสงสัยว่ายังมีนิทานที่เล่าไม่หมดของมาร์โคอีกหรือไม่ เพราะสิ่งที่เขาเคยเล่านั้นได้ทำให้ผู้คนทั้งหลายตั้งสมญาเรียกเขาว่า นักเล่านิทานจอมโกหกแห่งยุค”

พระคุณเจ้าโจวันนีหันไปมองปีเอโตร ชายวัยกลางคนผู้ไปตามท่านมาจากโบสถ์ เขายังคงยืนสงบนิ่งราวหุ่นขี้ผึ้งเฝ้าตู้สมบัติ สีหน้าไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ดวงตาเล็กเรียวแทบปราศจากแววตา และไม่ตอบสนองต่อสายตาของมาร์โคหรือพระคุณเจ้าที่กำลังมองมาทางเขา ปีเอโตรยืนตัวแข็งทื่อราวกับเป็นส่วนหนึ่งของ

สมบัติสิ่งของ ที่ถูกใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่า เรื่องที่พระคุณเจ้าโจวันนีจะได้ฟังทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง

พระคุณเจ้าเขียนบันทึกต่อไปว่า “...สิ่งของส่วนตัวที่มาร์โคเก็บไว้นี้ไม่เคยเปิดเผยสู่สายตาของผู้อื่นมาก่อน นอกจากคนในครอบครัวโปโลเท่านั้น นี่ทำให้อาตมารู้สึกสับสนไม่น้อย...หากมาร์โคต้องการรู้เรื่องขึ้นมาหลอกคนเล่น เขาก็คงไม่จำเป็นต้องเก็บงำสมบัติเหล่านี้ไว้อย่างมิดชิด และที่สำคัญ เขายังมีคนรับใช้ชื่อปีเอโตรที่ดูคล้ายคนใบ้หูหนวก และหน้าตาดูเป็นชาวมองโกลจริงๆ อย่างที่มาร์โคบอก...”

ปีเอโตรยังคงยืนสงบนิ่งอยู่ข้างตู้ สายตาเหม่อลอย หากไม่มีเสียงเรียกชื่อ “พิตต้า” จากมาร์โคแล้ว เขาแทบไม่มีอาการตอบสนองใดๆ เลย จนคนทั่วไปคิดว่าเขาเป็นบ้า หรือไม่ก็เป็นใบ้ หูหนวก

เขาติดตามมาร์โคมาอยู่ที่เวนิสเมื่อสามสิบปีก่อน ไม่มีลูกเมีย ไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีทรัพย์สินส่วนตัวใดๆ ไม่มีทุกสิ่งทุกอย่างนอกจาก “นายมาร์โค” แต่เพียงผู้เดียวที่เขาเคารพรักเหมือนพ่อบังเกิดเกล้า วันๆ เขาจะพูดเสียงแผ่วเบา กับมาร์โคเป็นภาษามองโกลเสียส่วนใหญ่ เพราะภาษาเวเนโตที่เขาพูดได้เพียงไม่กี่คำนั้นฟังดูประหลาดแปร่งหู และน่าขันจนฟังไม่ออก ไม่มีใครรู้ความเป็นมาของเขา และมาร์โคนักเล่านิทานตัวงาก็ไม่เคยคิดจะเล่าเรื่องของปีเอโตรให้ใครฟังด้วย ทุกคนรับรู้เพียงว่า เขาเป็นเด็กกำพร้าที่มาร์โคเก็บมาเลี้ยงระหว่างเดินทางผจญภัยในดินแดนตะวันออกไกล แต่ก็มีคนตั้งข้อสงสัยเหมือนกันว่า ปีเอโตรอาจเป็นลูกนอกสมรสของมาร์โคที่เกิดกับใครสักคนในดินแดนป่าเถื่อนห่างไกลก็เป็นได้

ปีเอโตรเป็นชาวต่างด้าวที่ดูผิดแผกแปลกกว่าคนต่างถิ่นทุกคนในเวนิส แม้ที่นี่เป็นเมืองท่าค้าขาย มีผู้คนต่างถิ่นหลายเผ่าพันธุ์ ทั้งชาวตูนิเซียผิวดำ ชาวอียิปต์กรีก อาหรับ ยิปซี เติร์ก และสลาฟ แต่ปีเอโตรก็เป็นมองโกลเพียงหนึ่งเดียวในเมืองที่มีประชากรร่วมแสนคน ผู้คนที่นั่นส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นชาวมองโกลมาก่อน แต่ใครๆ ก็คิดไม่ถึงว่า ชนชาตินักรบมองโกลที่ขึ้นชื่อเรื่องความเหี้ยมโหดจะดูซื่อป้อ บ้าใบ้เหมือนอย่างปีเอโตร

เรื่องของเผ่าชนมองโกลในความทรงจำของผู้คนทั่วไปในเวลานั้นคือ คนพวกนี้เป็นนักรบผู้ชำนาญการขี่ม้า และมีสันดานอำมหิตโหดร้าย พวกเขาเป็นผู้พิชิตจากแดนตะวันออกที่สามารถสยบพวกมุสลิม ซึ่งกองทัพครูเสดจากยุโรปไม่เคยทำสำเร็จ พวกเขาเคยบุกเผากรุงแบกแดด และเปลี่ยนดินแดนอิสลามให้เป็นพุทธอาณาจักร แต่เรื่องราววิกรรมเหล่านี้ค่อย ๆ ลบเลือนไปตามกาลเวลาที่ผ่านไปร่วมร้อยปี ยิ่งกว่านั้น สถานะที่ตกต่ำลงอย่างรวดเร็วของอาณาจักรมองโกลกับเส้นทางสายไหมทางบกที่ถูกตัดขาดเนื่องจากการแตกแยกรบพุ่งระหว่างอาณาจักรต่าง ๆ ที่ปกครองโดยบรรดาข่านผู้สืบทอดอำนาจต่อจากเจงกิสข่าน ส่งผลให้ความเป็นไปในโลกตะวันออกกลายเป็นเรื่องห่างไกล ไม่มีใครสนใจอีกต่อไป แผ่นดินจีนได้กลายเป็นดินแดนลี้ลับเสียมากกว่าอาณาจักรอันรุ่งเรืองแห่งหนึ่งในโลกยุคนั้น เรื่องราวของมาร์โค โปโล แทนที่จะเป็นตำนานการผจญภัยอันห้าวหาญ กลับกลายเป็นเพียงนิทานหลอกเด็กที่ถูกเย้ยหยัน

พระคุณเจ้าโจวันนีเอื้อมือไปกุมมือของมาร์โค “อาตมาถามมาร์โคว่า เจ้ามีเรื่องที่จะสารภาพหรือไม่ แต่เขากลับมีสีหน้าสงบ พูดเสียงแผ่วเบาว่า ยังมีอีกเรื่องที่เขาไม่เคยเล่าให้ใครฟัง จะมีก็แต่ปีเอโตรเท่านั้นที่รู้ว่ามันเป็นเรื่องจริง...” แล้วสีหน้าของมาร์โคก็แจ่มใสขึ้นมาในฉับพลัน แววตาหอบประกายแห่งความหวัง แม้สังขารจะดูร่วงโรยอ่อนล้าเต็มที

พระคุณเจ้าเขียนแล้วว่า “...มาร์โคค้นหาสิ่งของบางอย่างที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อแล้วแบมือให้อาตมาดู มันเป็นแผ่นป้ายหยกรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีเขียวเข้ม จารึกอักษรมองโกลและจีนที่อาตมาอ่านไม่ออก แต่ที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่านั้นก็คือแผ่นหยกนี้มีรอยหักอยู่ด้านหนึ่ง เหมือนขนมปังที่ถูกบิออก ลายเส้นตัวอักษรจึงขาดหายไป ช่างน่าเสียดายที่แผ่นหยกนี้ได้สูญเสียนคุณค่าไปอย่างถาวร แปลกมากที่มาร์โคยังคงเก็บรักษามันไว้ ราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าที่ต้องพกติดตัวไว้ตลอดกาล”

มาร์โคสั่งปีเอโตรให้นำหมวกทรงสูงและอาภรณ์ชุดแพรไหมมาวางไว้ข้างกาย เขาเอื้อมือไปสัมผัสหมวกและลูบไล้อย่างแผ่วเบา ผ้าไหมยังคงสีล้นสดใสเหมือนใหม่เอี่ยม แม้เวลาจะล่วงเลยมานานร่วมสามสิบปี ทุกครั้งที่นำออกมาเชยชม มัน

มาลาทรงสูงของผู้หญิงมองโกลในราชตระกูล

จะถูกพับอย่างทะนุถนอมและบรรจุเก็บไว้ในตู้ตรงตำแหน่งเดิม มาร์โคพยายามประคองกายขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก โดยมีปีเอโตรปราดเข้าไปช่วยพยุงร่าง เขาใช้มือทั้งสองบรรจุจับอาการแพร่ไหมยกขึ้นสุดดมลึก ๆ อย่างที่เคยทำทุกครั้ง แล้วเอ่ยกับพระคุณเจ้าโจวันนีวว่า “หมวกทรงสูงใบนี้เป็นของเจ้าหญิงมองโกลนางหนึ่ง...ชุดแพร่ไหมสีฟ้าเป็นฉลองพระองค์ของเจ้าหญิงองค์นี้ นางมีนามว่าโคคาซิน ข้าได้รับสิ่งของเหล่านี้จากนางเป็นที่ระลึก หลังจากได้ร่วมเดินทางออกจากจีนเพื่อไปส่งตัวเจ้าหญิงให้เป็นชายาของข่านแห่งอาณาจักรอิลข่าน ส่วนแผ่นหยกนี้...เป็นป้ายหยกประจำตระกูลของเจ้าหญิงที่มอบให้ข้าเป็นเครื่องรางนำโชค และเป็นที่ระลึกแห่งความทรงจำ...”

ทันใดนั้น เสียงกลองเรียกรวมพลคนสวมหน้ากากไปเข้าขบวนแห่ในคาร์นิวัลก็ดังแว่วมา สีหน้ามาร์โคสลดวูบ ดวงตาเลื่อนลอย น้ำเสียงแหบแห้ง เขาลูบไล้แผ่นหยกในมือ เรื่องราวในอดีตพรุ้งพรูกลับคืนมาสู่ความทรงจำ ราวกับว่ามันกำลังเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง...

“พวกท่านไม่ควรเข้าใจว่า การระดมทัพอัศวินครูเสดครั้งนี้จะเป็นโอกาส
ให้ท่านบุกโจมตีหรือปล้นสะดมดินแดนของชาวคอนสแตนติโนเปิล
แต่อย่างใด แม้พวกเขาจะเคยขัดชินต่ออำนาจแห่งศาสนจักรโรมัน
และจักรพรรดิแห่งคอนสแตนติโนเปิลก็เคยทำทารุณกรรมขับไล่
ญาติพี่น้องของตัวเองเพื่อฉกชิงราชบัลลังก์ก็ตาม...การกระทำที่น่ารังเกียจ
และก่อมลทินต่อคริสตจักรทั้งปวง จะเป็นเชื้อเพลิงที่ไหม้กระพือ
ความเกลียดชังที่ชาวคริสต์นิกายกรีกออร์ทอดอกซ์มีต่อนิกายละติน
แห่งโรม พวกเขาจะเกลียดชังพวกเราชาวละตินยิ่งกว่าสุนัขเสียอีก...”

ผู้กระทำการล่วงละเมิดดังกล่าว
จะได้รับการประณามและขับเปื้อนออกจากศาสนจักรแห่งโรมัน...”

พระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ ๓ แห่งโรม (ค.ศ. ๑๒๐๒)

คอนสแตนติโนเปิล

เจงกิสข่าน กษัตริย์นักรบผู้เกรียงไกรของชาวมองโกล ได้ล้นพระชนม์ลงในปี ค.ศ. ๑๒๒๗ ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่นิกโกเลาะ โปโลถือกำเนิดในเมืองเวนิส ครอบครัวโปโลเป็นพ่อค้าที่เดินทางค้าขายระหว่างเวนิสกับคอนสแตนติโนเปิล พวกพ่อค้าจากเวนิสมักนำสินค้าประเภทเหล้าองุ่น เครื่องแก้ว เครื่องเงิน หนังสือพิมพ์ ไม้หอมแก่นจันทร์ และกำยานจากแอฟริกาไปขายที่เมืองคอนสแตนติโนเปิล แล้วลำเลียงผ้าไหม เครื่องกระเบื้องเคลือบ และสารพัดเครื่องเทศจากโลกตะวันออกกลับมาขายในเวนิส ด้วยชาวเวนิสมีความชำนาญในการเดินเรือ ประกอบกับเวนิสและคอนสแตนติโนเปิลก็เป็นเมืองชายฝั่งทะเลด้วยกัน การค้าทางทะเลจึงมีความสำคัญยิ่ง และการเดินทางไปมาแต่ละเที่ยวก็ใช้เวลาเพียงสองถึงสามสัปดาห์เท่านั้น

ชาวเวนิสที่เข้ามาค้าขายในเมืองคอนสแตนติโนเปิลได้ตั้งหลักแหล่งรวมกันเป็นชุมชนใหญ่ มีสิทธิทางการค้าและสิทธิทางภาษีเหนือชาวเมืองอื่น ในฐานะที่เคยร่วมมือกับกองทัพครูเสดครั้งที่สี่ โค่นล้มราชวงศ์ไบแซนไทน์ซึ่งเป็นชาวกรีก

มาร์โค โปโล นักเดินเรือชาวเวนิส คือผู้เปิดโลกอันน่าตื่นตะลึง
แห่งตะวันออกไกล ให้ประจักษ์ต่อสายตาชาวตะวันตก แต่บางเศษเสี้ยว
การเดินทางของมาร์โค ยังคงเป็นอดีตอันเร้นลับที่เขาไม่เคยบอกใคร
นี่คือนวนิยายรัก ที่บอกเล่าอีกครั้งของชีวิต มาร์โค โปโล...
ครั้งที่สูญหายไป...ได้ร่ายทนาย

จินตภาพที่ได้จากการอ่านเรื่อง "เร้นร่ายทนาย" ที่โดดเด่นคือ เส้นทางติดต่อ
ระหว่างโลกตะวันออกและโลกตะวันตก...ผู้เขียนฉายภาพการเดินทางที่ให้ทั้ง
ความระทึกขวัญและความเพลิดเพลินไปพร้อมกัน

-- รตยา จันทรเทียร ประธานมูลนิธิสืบนาคะเสถียร

จากเค้าโครงประวัติศาสตร์...คุณชล วุฒนันท์ ได้สร้างจินตนาการอันละเอียดละไม
ต่อยอดไป ให้ได้นิยายที่มีอรรถรสสนุกน่าติดตาม มีสำนวนหวานซึ่ง
มีข้อสังเกตที่สะกิดใจ ให้เกิดความรู้ และเตือนสติในสังคม...

-- บัณฑิต ล่ำซำ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ธนาคารกสิกรไทย

“เร้นร่ายทนาย” เป็นนิยายที่เปี่ยมคุณค่า สาระ และอ่านสนุก แม่นยำล้ำลึกทั้งหลักฐาน
ประวัติศาสตร์และจินตนาการ กลวิธีการนำเสนอทั้งสมจริงและสุดแสนโรแมนติก

-- จิระนันท์ พิตรปรีชา นักเขียน นักแปล และกวีซีไรต์

ชล วุฒนันท์ ได้ใช้ความสามารถในการ “กะเทาะ” หรือ “ย่อย”
เรื่องราวอันน่าสนใจในประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมประเพณีจากความสนใจ
ในเรื่องเส้นทางสายไหม...มารวมกันอยู่ในจินตนิยายเรื่องนี้ได้อย่างพร้อมสรรพ
ด้วยลีลาการเขียนอย่างน่าอ่าน

-- นริภพ สวัสดิรักษ์ บรรณาธิการนิตยสารสกุลไทย

ชล วุฒนันท์

ผู้ก่อตั้งและกรรมการผู้จัดการ
บริษัท สิงห์ฮอชาดิน จำกัด
เจ้าของแบรนด์ดัง PASWA

ด้วยแรงบันดาลใจจาก “เส้นทางสายไหม”
และความสงสัยใน “ชีวิตอีกครั้ง” ของ
มาร์โค โปโล จึงเริ่มต้นคว่ำปากจินตนาการ
รังสรรค์ออกมาเป็นนวนิยายรัก
อิงประวัติศาสตร์เรื่องแรกเล่มนี้

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายอิงประวัติศาสตร์

ราคา 125 บาท

ISBN 978-616-04-1260-0

9 786160 412600